

гр.Перник, 01 април , 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на пети март през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря В.Х., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 94/2014 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

А.Р.Х. ***, оспорва заповед № 13/3.І.2014 г. на ВНД Директор на ОДМВР Перник, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и 2 ; чл. 226, ал. 1, т. 3; чл. 228, т. 3 от ЗМВР и във вр. чл. 227, ал. 1, т. 6 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание “порицание” за срок от една година. Оспорващият твърди, заповедта е издадена извън сроковете, в които се развива дисциплинарното производство; в заповедта няма мотивно съобразителна част за това, кога и къде е извършено дисциплинарното нарушение; липсва конкретизация на функционалната обвързаност на жалбоподателя във възлагателна заповед № 482/29.VII.2013 на Директор ОДМВР; заповедта, която се оспорва е с неясно съдържание, а дисциплинарната отговорност се базира на бланкетен израз “не е упражнил контрол”. В защита по същество се развиват и други основания за незаконосъобразен административен акт, които според оспорващия засяга и нарушават негови права и интереси.

Жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа становище, че оспорваната заповед е незаконосъобразна и следва да се отмени. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата не взема становище.

Съдът, като съобрази доводите на жалбоподателя във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Жалбата е процесуално допустима и основателна.

Във връзка с изложеното в жалбата твърдение за неспазване на двумесечния преклузивен срок по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР съдът намира, че същото е неоснователно. Двумесечният преклузивен срок по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР започва да тече от събирането на достатъчно доказателства, които в своята съвкупност обосновават категоричния извод за извършеното нарушение и за неговото авторство и достигането на тези доказателства до знанието на дисциплинарно-наказващия орган. В този смисъл е и мотивната част на Тълкувателно решение № 2/2002 г. по тълкувателно дело № 3/2001 г. на ОС на съдиите на Върховния административен съд. Видно от данните по делото, изготвянето на обобщената справка от дисциплинарно-разследващия орган рег. № 25453/6.XII.2013 г., следва да се приеме като най-ранната дата, от която е започнал да тече 2-месечният срок по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Оспорената заповед е издадена на 03.І.2014 г., поради което същата се явява издадена при спазване на императивната разпоредба на чл. 225, ал. 1 от ЗМВР.

Със заповед рег. № 482 от 29.VII.2013 г. на Директор ОД на МВР- Перник на Х. са му възложени функции на държавен служител, а именно да изпълнява функционални задължения на Началник Районно управление Полиция гр. Трън и да подписва за началник РУП Трън документи свързани с общото и непосредствено ръководство на РУП за времето от 29.VII.2013 г. до 23.VIII.2013 г.

В този период, жалбоподателят е изпълнявал възложените му функции и в тази връзка, не следва да се приеме възражението му по същество, че била нарушена процедурата по възлагане изпълнението на началник РУ III степен задължението си да организира, ръководи и контролира цялостната дейност на РУ "Полиция" в гр. Трън.

Във връзка с изискана и представена по друго полицейско производство кореспонденция със застрахователна компания със заповед № 631/20.IX.2013 г. на административния орган ВНД Директор на ОДМВР е назначена проверка. Проверката е приключила със справка рег. № 24043 от 18.XI.2013 г. На основание тази справка – т. 4 е предложено от назначената комисия, по отношение на жалбоподателя да се образува дисциплинарно производство.

В заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е посочено конкретното място и време на извършването на нарушението от жалбоподателя, но очевидно е от съдържанието ѝ, че като такова се възприема посоченото в обобщената справка от м. декември 2013 г. За повече яснота, следва да се знае, че и в тази справка, послужила като основание за образуване на дисциплинарното производство не е установено кога точно и къде, жалбоподателят не е "упражнил контрол над подчинените си, поради което е допуснал извършването на нарушение по чл. 209, ал. 2 от Инструкция № Из-223/09, от ЮКХ – системен администратор и т.н." От това описание на нарушението, вменено на жалбоподателя не се установява и е пределно неясно – как би следвало да се упражнява контрол върху лице, което е пряко отговорно за движението на документалния оборот.

Съдът намира, че при издаването на оспорената заповед е налице и неправилно прилагане на материалния закон.

Дисциплинарно-наказващият орган не е конкретизирал какви действия е бил длъжен да извърши служителя и съответно, не е извършил, като в заповедта се съдържа само едно декларативно изявление "не е упражнил контрол". Видно от справка рег. № 24043/18.XI.2013 г., комисията, извършваща проверката е със становище на въпросната служителка да се наложи дисциплинарно наказание "забележка", за това, че не е изпълнила трудовите си задължения да "приема, регистрира, съхранява и изпраща" съответни документи. От писмените обяснения на жалбоподателя, съдът остава с впечатление, че писмо с № 4854/6-7/VIII.2013 г. не е било представено на жалбоподателя, в качеството му на орган, на когото са възложени определените в заповед № 482/13 ръководни функции.

Друго – съдът направи справка по изходяща и входяща кореспонденция между ВНД Директор ОДМВР (рег. № 20613 от 8.X.2013, л. 22 от преписката) и гл. изп. директор ЗАД ОЗК – Застраховане АД о ЦУ 99-4127/18.X.2013 г (л. 23 от преписката), според която на запитване на ОДМВР дали е получено писмо под процесния номер, представляващия застрахователната компания отговаря отрицателно. От това се налага извода, че действително това писмо не може да е известно на жалбоподателя, нито да се правят предположения кои екземпляри къде са отишли.

С оглед на изложеното не се установява наличието на виновно неизпълнение на служебните задължения от страна на жалбоподателя и незаконосъобразно е ангажирана дисциплинарната му отговорност с обжалваната заповед за нарушение на чл. 227, ал. 1, т. 6 от ППЗМВР. съдът приема, че такъв "неупражнен контрол над подчинени" дори да е налице, същият не е толкова съществен, че да доведе до налагане на процесното дисциплинарно наказание по отношение на жалбоподателя, тъй като са

констатирани недостатъци в работата на трето лице, което на самостоятелно основание следва да понася дисциплинарна отговорност.

По така изложените съображения и след съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателства настоящият съдебен състав намира, че при издаването на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, накърняващи правото на защита на жалбоподателя, както и нарушение на материалния закон, които обосновават извода за незаконосъобразност на административния акт, тъй като не се установи форма на конкретно дисциплинарно нарушение. Ползването на бланкетни изрази е допустимо в полицейското производство, но има норми в ЗМВР и в ППЗМВР, налагащи извършването на определени действия, предхождащи издаването на акт, с който се налага дисциплинарно наказание. В нарушение на чл. 229, ал. 4 от ЗМВР административният орган не е събрал и оценил всички доказателства, включително и доказателствата, посочени от държавния служител, а именно, че никой не му е представил екземпляр от писмото, за да се предполага, че отговорността му да следи действията на деловодителката е ангажирана. Спорно е дали такова писмо е изведено и от кого, с оглед отрицателния отговор на адресата на писмото; дори не е ясно-няма данни да са взети обяснения от полицейския служител, изготвил писмото къде го е пратил и на кого го е представил за оформяне на официална кореспонденция. Твърденията на жалбоподателя, заложили в обясненията му са недвусмислени, че такова писмо не е виждал и не е запознат със съдържанието му не се оборват от органа, наложил дисциплинарното наказание. Не са взети предвид, не са събрани доказателства в тази насока и не са обсъдени от органа. От тук следва, че в нарушение на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР, дисциплинарно наказващият орган не е могъл да определи и да вземе предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. За административният орган не е налице задължения да приеме едно или друго становище, дори и справката, която е плод на колективен труд, но същият е длъжен да обсъди фактите и обстоятелствата от значение за случая и след като не приема становището на служителя да изложи съображения за това, което в случая не е сторено. В нарушение на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР при налагане на наказанието не е направен и анализ на цялостното поведение на служителя, какви са в действителност възложените му задължения, характера и тежестта на нарушението и в какво негово качество е ангажирана дисциплинарната му отговорност.

В този смисъл изложените фактически и правни основания в оспорената заповед за извършено нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 6 от ППЗМВР не представляват мотиви на началника на РУП на МВР – град Трън за налагане на наказание на служителя, а препращане към чужди мотиви, за които обаче липсва конкретно произнасяне доколко се споделят от наказващия орган. Процесуално допустимо е излагането на съображенията по които е издаден акт и в документ, различен от самия акт, включително излагането им в акт на друг орган, стига категорично да е налице волеизявление, че същите се споделят от органа, издаващ акта по съображенията на другия орган. В конкретния случай липсата на собствени мотиви за налагане на наказанието и липсата на категорично заявление, че актът се издава по съображенията, изложени в становището на друг орган, а същевременно посочването като основание за издаването на оспорвания акт простото съществуване на становището на друг орган в определен смисъл, не представлява нито мотиви за налагане на

дисциплинарно наказание, нито описание на самото дисциплинарно нарушение, независимо от подробно описване на факти, без съответната обосновка.

Неизлагането на относими и непротиворечиви мотиви, от страна на административния орган е достатъчно основание за отмяна на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя като незаконосъобразна.

Обжалваният административен акт - Заповед № 13/ОЗ.І.2014 г. не отговаря на изискванията на чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР. Цитираният текст изрично предвижда в заповедта да бъдат посочени времето, мястото (тези реквизити са налице) и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и разпоредбите, които са нарушени. В случая това не е направено. Посочено е, че наказанието на Х., началник група "Криминална" в РУП - Трън се налага за "неупражняване на контрол върху подчинени", без да са посочени конкретни факти, установени по време и място на извършване, които да описват в какво се състои липсата на контрол. В заповедта не се съдържат данни кой е съставил и подписал писмото, от което няма оставен екземпляр в деловодството, кой е разпоредил или на какво основание Харалампиева е администрирала процесното писмо. В преписката липсват данни за това, дали задълженията, присъщи за заеманата или изпълнявана от жалбоподателя длъжност са изпълнени, ако не са изпълнени, кога е станало това, както и дали констатираните при проверката пропуски са изцяло отговорност на Х.. Факти и обстоятелства, установяващи неупражнен контрол над подчинени не са изложени справката, нито в предложението за налагане на наказание, нито в самата заповед. Освен това, не са посочени конкретни разпоредби, заповеди и правила, регламентиращи служебната дейност, на които извършеното или неизвършеното от служителя противоречи, с оглед на действително изпълняваната длъжност от Х.. Липсва и обосновка, защо се налага дисциплинарно наказание в максимален срок, а по реда на косвения контрол, съдът стига до изводи, че за пряко ангажираната с обработката и следяща движението на кореспондентни документи деловодителка в справката от м. ноември се предлага значително по леко дисциплинарно наказание.

На основание изложеното, обжалваната заповед се отменя, а в тежест на ответника по жалбата се поставят разноските, направени от жалбоподателя в това съдебно производство в размер на 160 лева.

По тези съображения, съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалбата на А.Р.Х. *** заповед № 13/З.І.2014 г. на ВНД Директор на ОДМВР Перник, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и 2 ; чл. 226, ал. 1, т. 3; чл. 228, т. 3 от ЗМВР и във вр. чл. 227, ал. 1, т. 6 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от една година.

Осъжда ОДМВР Перник да заплати на А.Р.Х. *** 0 лева деловодни разноски.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните с касационна жалба пред ВАС.

Съдия: /п/